

ע"פ 7880/13 - עופר קורן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 7880/13

כבוד השופט ס' ג'ובראן
כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופטת ד' ברק-ארוז

לפני:

עוופר קורן

המערער:

נ ג ז

מדינת ישראל

המשיבה:

ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחוזי בתל אביב
מיום 5.11.2013 בתפ"ח 1050/09 שניתן על ידי כבוד
השופטים ש' דותן, י' שיצר, ש' שווחט

כ"א בטבת תשע"ה (12.1.15)

תאריך הישיבה:

עו"ד חיים אוחנה

בשם המערער:

עו"ד מיכל פריסמן; עו"ד שלומי אברמסון

בשם המשיבה:

פסק דין

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

ערעור על פסק דין של בית המשפט המחויז בתל-אביב-יפו (השופטים ש' דותן, י' שיצר וש' שוחט) בתפ"ח 1050/09 מיום 5.11.2013, שבו הורשע המערער בביצוע סדרה של עבירות מין ונדון לעונש של שמוונה سنوات מאסר, מאסר על תנאי ופיצוי למתלווננות.

כתב האישום

1. כתב האישום ייחס למערער, ליד שנת 1974, תשעה אישומים ובهم שורת עבירות מין שביצע בין השנים 2007-2009, עת שימש כסגן מפקד יחידת סיור במשטרת ישראל (להלן: היחידה), בשתי מתלווננות שירותו תחתיו כשותרות צעירות ביחידה. נטען כי המערער, שהוא מפקדן של המתלווננות והממונה היישר שלהן, ניצל את מעמדו ומרותו עליהן לשם קיומ מגעים בעלי אופי מיני עמן.

2. אישומים 1-4 מתיחסים למתלווננת ד', ילידת שנת 1990, אשר הייתה בזמן הרלוונטי שוטרת בשירות חובה. האישומים הראשון והשני מתארים שני מעשי אינוס שביצע המערער בד' ואת הרקע להם. האישום הראשון מתיחס לאירוע שראשתו עת הסיע המערער את ד' אל חברתה אך בשלב מסוים סטה מן הדרך, נסע אל דירת אחיו בחוון וביקש מד' להתלוות אליו בטענה כי עליו ליטול דבר מה מהדירה. משסירבה ד', הוצאה מהרכב ומשך אותה בכוח עד שלultaה עמו לדירה. בהיותם בדירה נישק המערער את ד' ולמרות שאמרה לו שהיא רוצה ללכת וחברתה ממתינה לה, הסיר את תחתוניתה ובעל אותה שלא בהסכמה. על פי האישום השני, המתיחס לאירוע שהתרחש לפנות בוקר ביום העצמאות, הפציר המערער בד' בזמן שהיא במשמרת עם שוטר אחר, שתתלווה אליו לטיפול באירוע משטרתי. משהסתתים האירוע הסיע המערער את ד' לגג חניון בחוון, שם סירבה לצאת מהרכב ואף הדפה ודחה את המערער בכוח וצינה שאיןיה מעוניינת. למורות זאת, משך אותה המערער לבנייה חשוך ולאחר מאבק הצליח להפישה ולבועל אותה גם באותו הزادנות. בגין אירועים אלו הואשם המערער בשתי עבירות של אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק או חוק העונשין). האישומים השלישי והרביעי מייחסים למערער עבירות של מעשה מגונה לפי סעיף 348(ג) לחוק. באישום השלישי נטען כי במהלך משמרות משתפת הניח המערער את ידו על חלקה הפנימי של ירכאה של ד' באמורו "את תראי, היום אני עוד אנוס אותך, אפרק לך את הצורה". בתגובה הדפה זו את ידו ואמרה לו "אולי בחלומות שלך". לפי האישום הרביעי, לאחר שהתקיים ביחידה בוון כשור גופני (בוון "בר אור"), הסיע המערער את ד' ושותרת נוספת לביתן על מנת שתתקלחנה. המערער עלה אחר ד' לbijתא, אף שניסתה להרתו באומרה שבני משפחתה שוים בבית, ולאחר שהתקלחנה, חיבק אותה בחדרה וניסה לנשקה בצווארה, אך היא הדפה אותו.

3. אישומים 5-9 עוסקים במעשי של המערער במתלווננת נ', ילידת שנת 1988. אישומים 5-7 בוצעו בעת שהיא נ' שוטרת בשירות חובה ואילו אישומים 8-9 בוצעו לאחר שהצטיפה למשטרה כשותרת בשירות קבוע. בתמציתו יאמר כי למערער ייחסו מקרים רבים שבהם ניסה לבצע ואף ביצע מעשים מגונים בגופה של נ' והטריד אותה מינית. כך במהלך משמרות משתפות שככלו נסיות בניידת ובהזמנויות נוספות, לרוב בשעות הערב מאוחרות או לפנות בוקר, הסיע

המעערר את נ' למקומות מבודדים ונטושים באזורי התעשייה בחו"ן ובבת ים, ליטף אותה, נגע בירכה ובছזה מעל בגדייה, נשק לה, ניסה לנשקה תוך הפעלת כוח, החזיק בידיה, אחז בגופה, הרים אותה והצמידה לקיר וניסה לפתח את כפתורי חולצתה. באחד המקרים הוביל המערער את נ' לחניון בחו"ן ובשעה שישבה על מכסה המנווע ברגליים שלבות, פיסק את רגליה ונצמד לגופה, הרימה והובילה לתוך מבנה שעלה גג החניון, שם הצמידה לקיר, נשק אותה וניסה להחדר את לשונו לפיה. כל זאת בעוד שני' משתוללת ומנסה להדפו בידיה וברגליה. במקרה נוסף נסף נשכוב המערער על נ' במושב הנידית והחל לנעו מעלה ומטה אך נ' התנוגדה והכתה אותו בחלאיו. במקרה אחר, לאחר שנ' התגיסה למשטרה כשוטרתמן המניין, הזמין אותה המערער לשותה עמו קפה בדירת אחיו בחו"ן, ושם בחדר השינה ביקש לנשקה, אחז במותניה והשכיבה על המיטה. בתגובה בעטה נ' במעערר וشرطו אותו, כשהמעערר מגיב באומרו לה כי "אין בחורה שלא נותנת". יש גבר שלא יודע לחתה". בגין מעשים אלו הואשם המערער בעבירות שלמעשה מגונה בכוח לפי סעיף 348(ג) לחוק (מספר עבירות), מעשה מגונה לפי סעיף 348(ג) לחוק (מספר עבירות), ניסיון לביצוע מעשה מגונה בכוח לפי סעיף 25 לחוק (מספר עבירות) והטרדה מינית לפי סעיף 3(א)(4) + 3(א)(6) + 5(א) לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998.

פסק דין של בית המשפט המחווי

4. בהכרעת דין ארוכה ומונמתקת מיום 11.6.2013 בחר בית המשפט המחווי את מכלול הראיות והגע למסקנה כי גרסאותיהן של ד' וכי מהימנות וכי קיימים להן חיזוקים חיצוניים שונים, המבוססים את מסכת האירועים המתוארת בכתב האישום. את גרסתה של ד' בוגר לאישום הראשוני מצא בית המשפט "מהימנה וبوتחת", אף על פי שהלו בה מספר שינויים שנקבע כי איןם פוגמים בגרען האמת העקבית שבעדותה. חיזוק לגרסהה נמצא בעדותה של חברותה ל.ג.א, לפיה ד' ספירה לה בסמוך לקרות האירועים כי המערער כפה עצמו עליה בשתי ההזדמנויות שונות. עוד קבע בית המשפט כי לא יכול להיות ספק בדבר אי הסכמתה למעשים באשר ניסתה להתנגד מילולית ואף ניסתה להדוף את ידו של המערער. את התנהגותה הפסיבית של ד' הבין בית המשפט על רקע פעורי הכוחות ויחסיה המורות בין השנים והתנהגוותה הכוונית של המערער, שמנעו ממנה להתנגד ביתר תקיפות. עוד נקבע כי אין לקבל את טענת המערער לפיה טעה ופירש את התנהגותה של ד' כהסכמה. אך גם אם טעה לחשוב כי זו התרצתה לו, אין בעובדה שהתנסקה עמו בהסכמה בכמה ההזדמנויות טרם האירוע ואף באותו הערב, כדי לשלו היעדר הסכמה לקיום יחסין מין, שאינו מוביל בנסיבות העביון. במקביל דחה בית המשפט את גרסתו של המערער, שלא הכחיש קיום מעש נגע מימי עם ד' בהздמנויות שונות, לרבות באירוע שבאיםו הראשוני, אך טען כי המעשים בוצעו בהסכמה וכי בין השנים התנהל רומן. בית המשפט הצבע על כך שהמעערר שינה את גרסתו ביחס לאישום הראשוני מספר פעמיים באופן המטייל צל על מהימנותו.

5. גם ביחס לאישום השני נקבע כי עדותה של ד' מהימנה, נוכח הגיונה הפנימי וכן נוכח חיזוקים חיצוניים שנמצאו לה. נקבע כי התנגדותה של ד' למעשים ניכרת לכל אורך תיאורה את המקרה, וככל שהיתה זו התנגדות מתונה, קטעתה ההגנה, מתישבת היא עם עדותה כי חששה מפני המערער מחמת מרתו וסמכותו. בקביעותיו נסמך בית המשפט המחווי גם על חיזוקים חיצוניים ובهم עדויות של חבר ילדות של ד', שהבחן בהתנגדות לא אופיינית לה וכשביקש לשוחח עמה בעניין, ספירה לו על האירוע לאחר שהשביעה אותו לבסוף זאת לאחרים; וכן עדות בן זוגה באותה עת, שרטטו גם הוא כי ד' לא התנגדה כרגע וכי חל שינוי משמעותי במצבאה הנפשי אך ניסיונו לדובבה עלו בתוכו. גרסתו של המערער, לעומת זאת, נדחתה על ידי בית המשפט בשל השינויים שהלו בה. זאת ועוד, נקבע כי גם אם היחסים בין השניים נראו תקינים למתרבנן מהצד, אין בכך כדי לפגום במהימנותה של ד' בהתחשב בכך שהמעערר שימוש כمفקד

שלה, היה אחראי על ציוגה במשמרות והיא נאלצה לעבוד במחיצתו שעות רבות.

6. בית המשפט המחויז הוסיף וקבע כי יש להעידף את גרסתה של ד' גם בונגע לאישומים השלישי והרביעי, בכךנו כי גרסאותיו של המערער בנושא זה השתנו במהלך חקירותיו והדבר גורע מאמינותו. אך, קבע בעת המשפט כי שינוי גרסתו ביחס לנגיעה בירכה של ד' כמיוחס לו באישום השלישי מקרים ברצונו לשווות לאירוע אופי תמים לכואורה, בעוד שבפועל שינויים אלו בשילוב יתר נסיבות האירוע מוכחים את כוונתו המינית. גם גרסתו ביחס לאישום הרביעי, לפיה השניים קיימו יחסי מין בהסכם בחדרה של ד' בביתה, נדחתה ממשום שאינה מתישבת עם טענות בדבר רצונה של ד' להסתיר לכואורה את דבר הרomon בינויהם, בעוד שגרסתה שלא נמצאה אמינה וסבירה.

7. אשר לאישומים הנוגעים למתלוננת נ'; המערער הכחיש באופן גורף כי קיימים מגע מיני עם נ' וכן הכחיש את האמירות המיניות המיוחסות לו כלפיה. ואולם, בית המשפט המחויז קבע כי עדותה של נ' מהימנה, סבירה ובעל היגיון פנימי וכי קיום המעשים הוכח כמו גם התנגדותה הנחרצת לביצועם. לגבי האישום החמישי נקבע כי אף שעודותה לא סיפקה מענה לשאלת מועד התרחשותם של המעשים, משכם ותדירותם, אין בכך כדי לערער את אמינותה, באשר אין לצפות ממנה לזכור את פרטי האירועים כאלו תועדו בזמןאמת, בוודאי משחלפו שניםים ויתר עד הגשת תלונתה. בהתיחס לאישום השישי נקבע בית המשפט כי העובדה שנ' לא הזכירה בעימותו כי המערער אחז בפניה אינה גורעת באמינותה נוכח הצורה שבה התנהל העימות, כשהמערער מתפרק וצועק כל העת וקוטע את דבריה. גם בונגע לאישום התשיעי מצא בית המשפט כי התנהגותו הצעקנית והווכחנית של המערער במהלך העימות מנעה מני להשלים את תיאור מעשיו לגבי אישום זה. בהתיחס לאישום השביעי דחה בית המשפט את גרסת המערער וקבע כי הגיעו לאזר חולות מולדת יחד עם נ' נועדה ליצור לו הזדמנות לשחות עמה בלבד באזרם מבודד בכיסות של אילוץ משטרתי. יתר על כן, בית המשפט הצבע על שורת חזוקים חיוניים לגורסתה של נ', ובכלל זה ראשית הודהה של המערער בשאלות נ' במהלך העימות בינויהם אם לאחר שסירבה למעשי, עשה לה פעם משהו בכוח; תיעוד ממוחשב של מקום הנידית בחלוקת המהירויות, המתישב עם גרסתה של נ' לפיה מעשי המערער נעשו כענין בשבגרה ואפיינו את שמורותיהם המשותפות בתקופה הרלוונטית; ועדויות מפי שוטרות צעירות ששירתו לצד המערער ונחשפו לאמירות מיניות ומגע בלתי הולם בעל אופי דומה לזה שאותו תיארה נ'.

8. בית המשפט המחויז ציין מספר פעמים בהכרעת דין את התרשומות הבלתי אמצעית מן המערערcadem כוחני ומשולח רשן, התרשומות שעולה בקנה אחד עם הדמות המצטיירת מעודותן של המתלוננות ועדויות נוספות. בית המשפט הטיעם כי אופיו זה של המערער קיבל ביטוי מוחשי בעימותים מול המתלוננות ואף באולם בית המשפט. עוד קבע בית המשפט כי קיומם של קווים דמיון ממשיים בנסיבות שתיארו המתלוננות וכן עדת התביעה נ.ש., אשר שירתה גם היא כשוטרת בשירות חובה בicular, מלמדים על דפוס פעולה זהה של המערער כלפי נשים צעירות הנתונות למרותו, באופן המחזק את משקלה של המסכת העובדתית נגדו. נקבע כי קווים דמיון הברורים בין העדויות מפריכים גם את טענותם לרומו עם ד'.

9. לבסוף דחה בית המשפט המחויז את טענות ההגנה בדבר מחדרי חקירה. נקבע כי אין בעצם ההצבעה על אפיק חקירה שלא ננקט כדי לאין את משקל הראיות שהוצעו וכן כי לא הייתה חובה לתעד בתיעוד ויזואלי את הודעותיהן של המתלוננות במח"ש. בית המשפט העיר כי אף שהדעת אינה נוכה מאופן גביה עדויות ההגנה בתיק זה, נראה כי

המחדלים שנפלו בהקשר זה רופאו באמצעות עדותם של עדים אלו בבית המשפט.

10. על יסוד האמור לעיל, הרשע בית המשפט המחויז את המערער בעבירות ובעובדות המיוחסות לו בכתב האישום.

11. בגזר דין מיום 5.11.2013 השית בית המשפט המחויז על המערער עונש של שמנה שנות מאסר בפועל, שנתיים מאסר מותנה ופיצוי כולל למטלונות בסך 45,000 ש"ח. בגזר הדין הודגשו יחסית המרות בין המערער לקורבנותיו, פורי הכוחות ביניהם, הימשכות המעשים ותכניםם, דפוסי הפעולה וחומרתן של העבירות, שבוצעו במהלך שירות החובה של המתлонנות וגרמו להן נזק רב. מנגד התייחס בית המשפט ל��שי הכלכלני והנפשי בו מצוים המערער ומשפחותו ולהשלכות הקשות של ההליך על המשפחה. כמו כן, ניתן משקל לעברו הנקי של המערער, לשירותו, לתרומתו לחברה ולתקופה שבה שהה במעצר בית.

12. יצוין כי בקשתו של המערער לעכב את ביצוע עונשו נדחתה על ידי בית משפט זה בהחלטה מיום 5.12.2013.

עיקר הטענות בערעור

13. המערער – באמצעות בא-כחו, עו"ד חיים אוחנה – יצא נגד הרשותו ולחופין נגד העונש שנגזר עליו. המערער טוען כי היה על בית המשפט המחויז לקבל את גרטתו כי מערכת היחסים המינית בין ד' התבessa על הסכמה מלאה, ללא שימוש בכוח או כפיה. לדבריו, לכל היוטר ניתן היה להרשייע בעבירה של בעילה אסורה בהסכם תוך ניצול יחסית מרות לפי סעיף 346(ב) לחוק העונשין. המערער טוען כי בית המשפט לא העניק את המשמעות הרואה לאירועים שקדמו לאיושם הראשון, שאופיינו בקרבה פיסית בין השניים וככלו חיבוקים, נשיקות וגילוי חיבתה הדדיים. ארועים אלה, שחלקו פורטו בכתב האישום, עולים בקנה אחד עם טענתו כי נרקמה בין השניים מערכת יחסים רומנטית בעלת גון מיני. בהקשר זה נטען כי יש להבין את הרקע שבתתרחשו הדברים. לפי הטענה, ביחידת הנגנו "נורמות התנהגויות מתיידיות למדוי אשר חזו את גבולות הסמכות, המעד ודרגה והשליכו על אופיין וטיבן של מערכות היחסים בין אישי היחידה, לרבות על אלה ששררו בין המערער לד'". עוד טוען המערער כי לא הפעיל על ד' כוח לשכב עמו בדירה של אחיו, כי ד' עצמה אישרה כי הם התנסקו בהסכם עובר ליחסים המין וכי לכל היוטר הביעה את לחץ הזמן שבו הייתה נתונה אך לא ביקשה ממנו לחזור ממעשי. בנסיבות אלה, טוען המערער, מתעורר ספק ממש בדבר מודעותו להיעדר הסכמתה. הוא מפנה בעניין זה לדברים שמסירה ד' במח"ש כי היא אינה מסימה את המערער באירוע זה משום שלא התנגדה לו בצורה נחרצת.

14. גם ביחס לאיוש השני גורס המערער כי בית המשפט המחויז טעה בקביעה כי ייחסים המין התקיימו בנסיבות לרצוניה של ד'. המערער אינו מכחיש את עצם קיום יחסי המין באירוע, אך טוען כי התקיימו בהסכם. לטענותו, לא היה אפשרתו לכפות את עצמו על ד' באופן שתיארה, שכן אין זה סביר כי היה יכולתו להתפשט בעצמו, להפשיט את ד' ולהודיע את החגור שעלה מותניה, דבר הדורש כוח ומאמץ, כשהיא מתנגדת למשמעו. הוא מוסיף כי ד' יכולה היה להתנגד לו – לצחוק לעזרה, ללחוץ על לחץ המצוקה או להשתמש בתריסים הפלפל שהייתה ברשותה – אך היא לא עשתה כן. המערער יוצא נגד הקביעה כי התנגדותה המתונה של ד' מתישבת עם חששה ממנה נוכחות מרותה. לדבריו, מעמדו ביחידת לא היה משמעותית כנطען וד' יכולה הייתה לפנות ל��נים שמעלו. יתר על כן, ד' המשיכה לדרוש את

קרבתו גם לאחר המעשים הנטען. עוד טוען המערער לפערם מהותיים בין גרסה של ד' לגרסה עדת התייעה ל.ג.א ולגרסה של המתלוננת נ'. הוא מטעים כי ד' לא התלוננה מיזמתה אלא היה צריך "לחילץ" ממנה את המידע לאחר שני הוגש תלוונתה ומסרה את שמה של ד' כקורתנו נוספת למעשים. לבסוף סבור המערער שלא היה מקום לזקוף לחובתו את שינויו גרסתו ביחס לאיושם השני, מרגע שהסביר כי הדבר נבע מחשש שיפוט מעבודתו, שכן האירוע התרחש בזמן משמרתו, ומהשש לפירוק משפחתו.

15. לגבי האישום השלישי, טוען המערער כי נגע בירך של ד' באורח תמים, אגב הערטו לגבי צורת ישיבתה. הוא מצין כי אין חולק שד' ישבה בנידית במהלך האירוע באופן שאינו הולם שוטرت בעת מלאי תפקידה ומcause הערטו לה – אגב נגעה ברגלה – לשפט כראוי. על כן קיים ספק סביר באשר להתקיימותו של היסוד הנפשי הנדרש. בנגע לאישום הרביעי טוען כי תלונתה של ד' על כך שהמעערר חיבק אותה וניסה לנשקה בחדרה לאחר שתתקלה, באה לעולם רק לאחר שהמעערר עצמו דיווח בחקירתו על הזדמנויות נוספות שבנה קיימו השניים יחסית מין בהסכמה, לרבות באירוע זה. המערער סבור כי העובה שעלה האירוע מיזמתה אלא לאחר שהמעערר עצמו התייחס אליו, מחלישה את גרסתה ומחזקת את דבריו לגבי הרומן ביניהם. הוא מדגיש כי קשה להניח שהיא מספר מיזמתו על אירוע שבו קיימו השניים יחסית מין מלאים, שד' לא דיווחה עליו, ובכך מסתכן בחשד לביצוע עבירות איננס נספת, אם לא תיאר את הממציאות לאשרה.

16. אוסף כי בדיון שנערך לפניו לפני המערער על חוסר השווון שניכר היה, לטענותו, בגישתו של בית המשפט המחויז כלפי מהימנות העדים. טוען כי כל סטירה או חסר בעודותה של ד' "hocشت" על ידי בית המשפט ונמצא כמחזק את גרסתה, בעוד שככל שהוא גרסה מצד המערער נזקף לחובתו במישור מהימנות. כך למשל, טוען כי לא היה מקום לזקוף לחובת המערער את העובה ששכח בתחילת האירוע שהתרחש ביום העצמאות (האישום השני), שכן שם שד' נזכרה בפרטים מסוימים בשלב מאוחר יותר, כך יתכן כי המערער נזכר בדברים רק בהמשך החקירה. לטענותו, גישה בלתי שוויונית זו מעקרת במידה רבה את הכליל המרכזי העומד לרשות נאשימים במקרים מסווג זה, והוא לkerjaע את גרסתה ומהימנותה של המתלוננת.

17. בהתייחס למטלוננת נ', טוען כי היה על בית המשפט המחויז לבחון את עדותה בזיהירות יתרה היהיא מסרה כי באירוע אחד התנשקה והתחבקה עם המערער מרצונה, בעוד שהוא דחה בתוקף את טענותיה לכל מגע אינטימי ביןיהם, לרבות בהסכמה. עוד טוען המערער כי נ' הגדירה את מעשי המינים של המערער לסירוגין פעמי כניסה ופעם כמעשים מושלמים. לשיטתו, לא ניתן לטעות בהבדל בין מעשה מיני מוגמר לבין גישוש או ניסיון לעשות אותו מעשה והדבר מחליש את גרסתה. המערער מוסיף כי נ' לא סייפה בעודותה מענה לגבי מועד התרחשות האירועים, משכם ותדיותם וכן הוא מפנה לסתירות מהותיות לטענותו בין גרסתה במח"ש לבין גרסתה בבית המשפט.

18. המערער מוסיף וטען כי התרשומות של בית המשפט המחויז ממן כאדם והיותו בעל אופי נסער המלאוה בהתרצות, אין בהם כדי לקבוע כי המערער נהג באופן דומה באירועים שתוארו על ידי המתלוננות. עוד, טוען למחדלי חקירה שונים המבוססים את המסקנה כי החקירה נוהלה בצורה מגמתית, שתכליתה הייתה להכפיש את המערער ולהעצים את המעשים המיוחסים לו.

19. אשר לעונש; סבור המערער כי יש להקל בעונשו, בין היתר, מפאת הזמן הרב שחלף מאז ביצוע העבירות ועד למתן גזר הדין, היינו "איש משפחה למופת" שניהל אורח חיים נורטטיבי ללא עבר פלילי עד לפרצה זו, שירותו רב הימים במשטרה, תרומתו להגנה על שלום הציבור וסיכוי שיקומו.

עיקר טענות המשיבה

20. המשיבה - בנסיבות בא-כחיה, עו"ד מיכל פרישמן ועוד שלומי אברמסון - נשעת על עיקרי קביעותו של בית המשפט המחויז ומדגישה כי בהשגותו של המערער אין כל חדש וכי הן אין מbasות יסוד להטעבות בנסיבות ובנסיבות של בית המשפט.

21. לגוף הדברים, טענת המשיבה כי גרסתה של ד' בדבר מעשי של המערער הייתה עקבית וקוהרנטית. לגישתה, הסתיירות שעליהן הצבעה ההגנה בגרסתה נוגעת לעניינים שליליים ואין בהן כדי לגרוע ממהימנותה, כפי שקבע גם בית המשפט המחויז. המשיבה מפנה לפרטים שמסרה ד' אשר יכולם היו לפגוע בגרסתה, דוגמת היעדר התנגדותה למעשי המערער במרקם אחרים, מה שגביר את מהימנותה. לדבריה, מהימנותה נלמדת גם מן העובדה שלא היא שיזמה את התלונה נגד המערער ומהיעדר המוטיבציה שהפגינה להפלילו בכל הנוגע לאיושם הראשוני. המשיבה מפנה למספר חיזוקים התומכים בעדותה של ד' ובhem היעדר מניע להעליל על המערער מקום בו היחסים היו בהסכם; עדויות חברותיה באשר למצבה הנפשי בסמוך לאחר האירועים ובສמוך לחשיפת הפרשה; עדויות ומזכרים של חוקרי מח"ש באשר למצבה הנפשי בעת החקירה.

22. אשר לשאלת ההסכם באישום הראשוני, חזרת המשיבה על תיאורייה של ד' את השתלים הדברים, ובפרט את סירובה להטלות לערער לדירת اختيار, בקשרתה כי יקח אותה לחברותה וניסיונה להזיז את ידו במהלך האירוע. המשיבה טוענת כי הסכמתה של ד' במספר הזדמנויות, כולל בעת ביצוע האונס הראשוני, לקשר ראשון בלבד עם המערער בדמות נשיקה, אין ממשמעותו הסכמה לקיום יחסינו מין. לגישתה, הונפו מול עיניו של המערער "דגלים אדומים" לכל אורך הדרך ששיסמו את היעדר הסכמתה של ד'. היא מוסיפה כי בית המשפט קיבל את עדמת התביעה לפיה הפרשי הגילאים, מעמדו של המערער ויחסיו המרות בין השניים חייבו אותו לברר בפועל אם ד' מסכימה למשוי באופן אמיתי, ודחה את טענותו בדבר טעות אפשרית בעובדה.

23. בהתייחס לאישום השני, מצינת המשיבה כי בדוחותה את טענת המערער בדבר הקשי בפתחת החגור, הסתמכה בית המשפט המחויז על עדותה של ד' כי אין צורך בהפרדת החגור מהחגורה לצורך הורדת המכנסיים ועל הדגמה שנערכה בבית המשפט שהוכיחה את גרסתה זו. אשר לפליית המערער כיצד לא עשתה ד' שימוש באמצעות שעמדו לרשותה כדי לעצרו, הפניה המשיבה לדבירה של ד' לפיהם כלל לא עלה בדעתה לעשות שימוש באמצעותם בלבד, כי לא היה לה האומץ לעשות כן וכי חלק מהאמצעים לא היו מסויימים לה, טענות שקיבלה בית המשפט.

24. המשיבה מבקשת לדחות את טענת המערער כי ניהול רомн עם ד', במסגרת קיימו יחסינו מין בהסכם במספר הזדמנויות. לשיטתה, טענת המערער בעניין זה הייתה כבושה וمتפתחת והסביר שסיפק לככשתה, בדמות חששו מהרס

משפטו, אינו יכול לעמוד לאחר שכבר הודה בקיים יחסים עמה ובכל זאת לא סיפר על כלל המקרים. גרסת הרמן נדחתה גם משום שלא נמצא ראיות לחיזוקה, אף שהמעורער טען לקיומן של ראיות כללה. עוד מצינית המשיבה כי המעורער שינה את גרסתו העובדתית אף בהודעת הערעור עצמה, בזנחו את הטענה כי הוא וד' קיימו יחס מיון במפגשים שקדמו לאיורע בדירת האח וטען תחת זאת כי באותו מפגשים היה מגע של חיבוק ונשיקה בלבד. לעומת זאת, יש ליחס משקל רב לשנייה זה, המהווה חוליה נוספת בגרסתו המתפתחת.

25. המשיבה נוספת וטוענת כי גם גרסתה של נ' בבית המשפט המחויז הייתה אמיתי, מהימנה ומפורטת, ושיקפה תמונה מלאה וברורה של מסכת התקיפות המינויים מצד המעורער. נ' הסבירה בעדותה כי כשאמירה שהמעורער "ניסה" לעשות דבר מה, לא תמיד התכוונה לכך בנסיבות המילולית הרגילה. בית המשפט קיבל את הסבירה בעניין זה וקבע כי מתיוארה עולה שמדובר היה בנסיבות מושלמים. המשיבה חזרה גם על קביעתו של בית המשפט כי הקשיים שבهم נתקהה נ' בתיאור פרטי האירועים אינם פוגמים במהימנותה, ומקורות בין היתר בטיב האירועים וה坦הלות ההגנה בחקירותה הנגידית. עוד מפנה המשיבה לשורת חזוקים שנמצאו לגרסתה, לרבות עדויות ביחס למצבה הנפשי בעת שסיפרה על האירועים; עדותו של השוטר מוסקוביץ' שאישר כי נ' סקרה לו עוד כשהיא בשרות חובה כי המעורער הטרוד אותה מינית; וראיות אובייקטיביות שאישרו את הימצאותה עם המעורער בנסיבות הרלוונטיות ואת הגעתם למקום המבוקדים שבהם ביצעה את המעשה.

26. בעניין העונש טוענת המשיבה כי בית המשפט המחויז אכן נראה בין כלל השיקולים הרלוונטיים ולא הוציא בערעור נימוק המצדיק התערבות בו. לעומת זאת, חרף חומרתם היתרה של מעשי המעורער, עשה עמו בית המשפט חסד בעונש שהטיל עליו. כמו כן, העונש אינו סוטה מרף העונשה המקובל ואף לא טען לכך.

דין והכרעה

27. לאחר שענייני בכתביהם ושמעתית את טענות הצדדים בדיון שהתקיים לפניו, הגיעו לכל מסקנה כי יש לדחות את הערעור וכך יצא לחבריו לעשותות. הנition שערך בית המשפט המחויז, כמו-גם ממצאי הערעור ומהימנותו שקבע, מקובלים עלי במלואם ואני רואה עילה להתערב בהם. בית המשפט ניחח בצורה עמוקה, מפורטת ויסודית ביותר את התשתית הראיתית, התייחס למכלול טענותיו של המעורער לרבות טענות בדבר סתריותם בין העדויות, מחדרי חקירה, טענות לעילאה שנרכמה נגדו וכיוצא באלה. התרשםתי כי מסקנותיו של בית המשפט הגינויות ומעוגנות היטב בחומר הריאות שהונח לפניו. בנסיבות אלה, ובהתחשב בכך שהמעורער חזר בעיקרו של דבר על טענות שנבחנו והוכרעו, רואה אני להידרש רק לב הדברים.

האישומים הנוגעים למתלוונת ד'

28. המחלוקת הנוגעת לאישום הראשון לאישום השני היא צרה באופן יחסית, שכן המעורער מאשר כי קיימים יחס מיון עם ד' בהזדמנויות אלה וזאת במסגרת הרמן שנייה לטענתו. שאלת הסכמתה של ד' היא העומדת בנקודה המחלוקת אפוא.

29. האישום הראשון; בית המשפט המחויז קיבל את גרסה של ד' בהתרשם כי היא "מהימנה וبوتחת", בעלת גרעין אמת עקבי ונתמכת בחזוקים חיצוניים. אך, הרושם המתkeletal הוא כי גרסה של ד' היא קותרנית, הגונית ועקבית על פי רוב. בחקירתה במח"ש סיפרה ד' על נסיבות הגעתה עם המערער לדירה של אחיו ועל סיורבה להタルות אליו לדירה והוצאהה בכוח מן הרכב תוך שהמערער מזהיר אותה שם לא תילווה אליו "יצעק ויעשה לה פדיות". עוד מסרה ד' כי בדירה החשוכה הוביל אותה המערער לחדר השינה והואיד את תחנתינה, אף שביקשה ממנו לחזור ממשיו באומרה "די" וכי היא רוצה לחזור לחברותה. בשלב מסוים חקרה מעש וקופה כ"מומיה", בלשונה. לשאלת החוקרת למשעה במלון החדרה, ענתה ד' "כלום, שכבתاي" וכן השיבה כי לא דברה ולא זהה. עוד היא מסרה כי היא לא הגiba ביתר התנגדות מסיבה שלא הייתה יכולה להסביר אך בהקשר זה הדגישה את כוחו הרוב של המערער ביחידת ובסביבה "זה כאילו היה בלתי נמנע". מאותם טעמים בחרה שלא להתלוון על המעשה לאחר שארע. בעדותה בבית המשפט מסרה ד' תיאור דומה של הדברים אך הוסיפה כי בכניסה לחדר השינה וכן על המיטה נשק אותה המערער והוא שיתפה עמו פעולה מסיבה שלא ידעה להסביר, אולם גם לאחר מכן ולפני הבעליה, הביעה את התנגדותה למשיו. עוד הוסיפה כי היא שמה את ידה בידו של המערער בניסיון להפסקו אך משכלה, חקרה מעש.

30. כבית המשפט המחויז התרשםתי גם אני כי השני שחל בגרסה של ד' בעדותה, בהוסיפה כי התנשקה עם המערער בהסכמה במהלך האירוע, אינם פוגע ב邏輯יותה. ראשית, בחקירה במח"ש לא שלה ד' על הסף את האפשרות שהמערער נשק אותה לפני אקט החדרה אך לא הצלחה לזכור אם כך היה. מכאן, שהפער בין הגרסאות אינו רב כמעט. שנית, זה העיקר, התייחסות ד' בעדותה לנשיקה ההדדית מתישבת דזוקא עם רצונה לדיק בטיור הדברים ולהימנע מהפרזה של תיאור התנגדותה. מקובלת עלי אפוא מסקנותו של בית המשפט המחויז כי שינוי זה אינו גורע מאמינותה של ד' אלא מחזק את הרושם כי היא ביקשה למסור תיאור אותנטי של האירוע.

31. זאת ועוד, אין בידי לקבל את טענת המערער לפיה שיתוף הפעולה מצד ד' או התנגדותה "הרפה" הטעו אותו לסביר כי היא מסכימה למשיו. לא זו התמונה המצטנרת מן הראיות. האירוע, כפי שתואר לעיל, טומן בחובו אלמנטים ברורים של התנגדות מצד ד' שבאים לידי ביטוי, בין היתר, בסירובה להタルות אל המערער לדירה, בבקשתה שיחדלו מעשיין, בהבעת רצונה לשוב לחברותה ובהתנגדותה הפסיבית במהלך הבעליה עצמה. מול עניינו של המערער הונפו "דגלים אדומים", במילוטיה של המשיבה, שסימנו את היעדר הסכמתה של ד', אך הוא בחר להתעלם מהם במודע או לעצום את עיניו מראותם, לכל הפחות. פה המקום לחזור ולהציג, ככל שמסר זה לא הושרש דו"ד עד היום, כי ד' בהתנגדות מילולית של הצד השני כדי ללמד על אי הסכמה לרגע המיני:

"**כiom מוסכם על הכל כי די בשיליה מילולית גרידא כדי ללמד על אי-הסכם האישה לרגע המיני [...].**

יתרה מזאת, במקרים מסוימים יש גם בהתנגדותה הפסיבית של האישה כדי להציג על היעדר הסכמה ממנה לרגע המיני, והכול בהתחשב בנסיבות האירוע [...]]
חופש הבחירה של האישה ושליטתה על גופה מחיברים לראות ברגע מין שלא בהסכמה - אינט, אף אם האישה לא הביעה את אי-הסכם על דרך של התנגדות פיזית דזוקא" [ראו: ע"פ 5938/00 אזולאי נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(3) 873, 888-887 (2001)].

הדברים יפים מכך וחומר במקורה שלפנינו, שבו קיימים פער כוחות ברורים בין המתלוונת בשל

פער הגלים ויחסם המרות והכפיות בין מי ששימש כסגן מפקד היחידה, לבין מי שהוצבה ביחידה כשוטרת צעירה בשירות חובה. מקובלת עלי קביעה בית המשפט כי במקרים מסוימים היה על המערער נטל מוגבר לברר ולודא אם ד' אכן מסכימה למשיו או שמא התנהגתה נובעת מיחסם המרות השוררים ביניהם [ראו והשו: ע"פ 115/00 טיב נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 289, 306 (2000)]. דומה, כפי שבית המשפט קבע, כי פער הכוחות והמעמד בין הצדדים השתיקי ווחילשו את יכולתה של ד' להתנגד ביתר תקיפות למעשים, וכך גם גזע הכוחות והכובטה של המערער, הנולד בין השאר מהתרשםתו הבלתי-אמצעית של בית המשפט ממנו. כמו כן, מקובלת עלי הקביעה כי הסכמתה של ד' לקשר רקויים יחסית מין, בוודאי שכן גילוי התנגדותה כمفורת לעיל. יתרה מזאת, העובדה שד' מסרה בחקירתה במבחן כי היא אינה מסכימה את המערער באירוע נושא האישום הראשון, משומם שלא התנגדה לו בצורה נחרצת מספיק, אינה משנה מן המסקנה שהמערער כפה עצמו עליה מבלי שקיבל את הסכמתה החופשית למשיו. אי אפשר שלא להזכיר בהקשר זה גם את התופעה המוכרת של נפגעי עבירות מין אשר לוקחים על עצמם את האשמה שבהתרכשות האירוע, המקבלת ביטוי גם במקורה הנוכחי [ראו: ע"פ 6179/12 טובל נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (17.4.2013); ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 86 (20.10.2010) (להלן: עניין פלוני); ע"פ 7097/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (6.9.2010)].

32. אשר לאישום השני, גם בהקשר זה אימץ בית המשפט המחויז את גרסתה של ד' בקובע כי היא ניחנה בהיגיון פנימי ואני מוצא הצדקה לשנות מסקנותיו. היעדר הסכמתה של ד' ליחסם המין עם המערער באירוע זה מלמד בבירור מגרסתה ומtbody בין היתר בהבירה למערער כי היא אינה מעוניינת ברגע עצמו, הדיפת ניסיונתו לנשך אותה, בקשתה כי יחול ממעשו, ניסיונה להרים את מכנסיה לאחר שהפשלם, בקשתה לשוב לשומרת שבת החלה ועוד. בית המשפט ציין כי ניכר היה ששחזר האירועים עדותה לא היה לה קל וכי היה להפסיק את העדות על מנת להירגע. המערער טוען כי אין זה סביר שהצליח לבצע את המיותך לו, לרבות פטיחת החגור בעל האבטחה הקפולה שלמותני המתלוונת, כשהיא מתנגדת למשיו. אלא שהדוגמה של פטיחת החגור כנגד עניין בית המשפט איששה את גרסתה העקבית של ד' בדבר אופן הסרת מכנסיה כולל החגור, בקלות ובמהירות, ואין כל מקום להתערב בנקודה זו. מענה הולם ניתן בפסק הדין גם לתמיהה שהעלתה ההגנה מודיע לא עשתה ד' שימוש באמצעותים שונים כגון לזרוק לעזרה, ללחוץ על לחץ המזוקה או להפעיל את תرسיס הפלפל שהוא ברשותה, והכל על מנת למנוע מהמערער לבצע את זמנו. ד' העידה כי השימוש בחוץ ובתריסים לא עלה בדעתה בעת האירוע והוסיפה כי לא היה לה אומץ להשתמש בתריסים נגד המערער וכי השימוש בחוץ לא היה מועיל באשר הפניה הייתה מגעה אליו מתוקף תפקידו כסגן מפקד היחידה. הסבר זה מתקיים על הדעת ומתיישב עם דבריה של ד' כי חששה מהמערער מפני מרתו וסמכותו וכן עם דרך התמודדותה מולו, שהתאפשרה בפסיבות וככעה לכוחו.

33. בית המשפט המחויז מצא חיזוקים חיוניים שונים לגרסהה של ד' בדבר האירועים מושא האישום הראשון והשני בדמות עדויות ביחס למצבה הנפשי בסמוך לקורות האירועים ובสมוך לחשיפת הפרשה. כך, העידה ל.ג.א, חברות ילדות של ד', כי ד' שיתפה אותה באירוע נושא האישום השני אך העדה התקשתה לזכור פרטים שונים בנושא. בית המשפט התמודד עם הסתרות שעלה הצעיבה ההגנה בין עדותה של ל.ג.א לבין עדותה של ד' ומצא כי מדובר בעניינים שליליים. על כל פנים, הודגש כי חשיבותה של עדות זו אינה בפרטם המעשים אלא בעצם פניהה של ד' לחברתה בקשר להטרדיונו המיניות של המערער בגין רצונוה וסערת הרגשות שבה הייתה נתונה. המערער שב וטוען לסתירות בין העדויות בעניין זה אך סבורני כי גם סוגיה זו זכתה לمعנה הולם בפסק דיןו של בית המשפט. כך גם באשר לפערים בין גרסתה של ד'

לבין גרסה של המתלוונת נ' על אודות השיחה בין השתיים, שהנעה את נ' להגיש בסופו של יומם את התלונה נגד המערער.

34. פה המקום להוסיף כי למול גרסהה של ד' לגבי האירועים הנ"ל, טען המערער כי ניהל מערכת יחסים מינית עם ד' שבמהלכה קיימו יחסי מין בהסכמה גם במספר מקרים נוספים שלא הוזכרו בכתב האישום, ובسر הכל בשבעה מקרים שונים. ד' הכחישה טענות אלה וגרסה כי המפגשים שאלייהם התייחס המערער היו קצרים, התרחשו ביוזמתו ובמהלכם לא קיימו מגע מיני. בית המשפט המחויז דחה את טענת "הרומן" לאחר שבחן אותה לפני ולפנים. אני מצא עילה להתערב במסקנותיו גם בעניין זה. גרסתו של המערער בדבר קיומה של מערכת יחסים רומנטית-מינית בינו ובין ד' לא נסקרה באחת אלא התפתחה עם התקדמות החקירה. בית המשפט הטעים ובודק כי גם אם ניתן היה לקבל את חששו של המערער מפני הרס משפחתו ואובדן מרשתו כהסביר לככישת הגרסה ולשינויים שחלו בה בתחילת, הרי מרגע שחשף את מערכת היחסים המינית עם ד' – לרבות קיום יחסי מין מלאים בשתי הזדמנויות – לא ברור מדוע המשיך להכחיש את אירועי يوم העצמאות (נושא האישום השני) ולא הזכיר את האירוע שהתרחש לאחר בוחן הקשר הגוף נושא היחסים ביחידת (נושא האישום הרביעי). רק בחקרתו השלישי בחר המערער לספר כי גם אחרי בוחן הקשר קיימו שניים יחסי מין, אך לדבריו, אף שאירוע זה התרחש זמן לא רב באופן יחסי לפני חקירתו. אין לי אלא להסכים כי האופן שבו נסקרה גרסתו של המערער, לשוערין ובהדרגה, מטילה צל כבד על מהימנותו, בוודאי כשמדבר בשוטר המודע היטב למשמעות הראיהית של דרך פעולה זאת. לכך יש להוסיף כי קווי הדמיון הברורים בין עדויותיהן של המתלוונות ד' ונ' ושל העדה נ.ש., שוטרת נוספת ששירתה ביחידת, בדבר התנהלותו של המערער כלפין חותרים תחת טענת הרומן עם ד', כפי שקבע גם בית המשפט.

ומכאן לטענת המערער, לפיה יש להביא בחשבון את הרקע או "האוירה" שבה התנהל הרומן כביכול, ביחידת שבחה השתרשו לפי הטענה "נורמות התנהגויות מתיידדות" בין העובדים, לרבות בין מפקדים לבין ההפכות להם; מוקן אני לקבל את ניסיונו של המערער להצביע על כך שהرومן הנטען לא היה חריג בנקודת היחידה, ככל שטענה זו נועדה לבסס או לחזק את גרסת הרומן, כשלעצמה. ואולם, ככל שטענה זו הועלתה במטרה להצדיק או להסביר את התנהלותו של המערער מול ד', כפי שהיא מתוארת לעיל, הרי שיש לדוחותה מכל וכל. הטענה כי קיומן של מערכות יחסים מיניות בין מפקדים לעובדים תחתיהם ביחידת הפך לחזון נפרץ, ככל שיש בה ממש, אינה יכולה בשום אופן להעניק לגיטימציה לצורת התנהלות זאת, וביתר-שאת כשמדבר במני שמופקדים על אכיפת החוק. כך בכלל, וכך גם במקרה הקונקרטי שלנו. השופט דותן צינה בפסק דין את הרושם השלילי המתkeletal מהעדויות בתיק, לפיו "טופחה סביבה עבודה מינית בלתי הולמת" ביחידת, וכן כי השתרשו בה דרכי התנהלות בעיתיות ביותר. רואה אני לצטט מדבריה הנוקבים בהקשר זה, שאין לי אלא להסכים להם:

"[...] העדויות השונות ביחס לתיק זה פרסו בפני בית המשפט תמונה עגומה של התנהלות שאינה הולמת מקום העבודה, קל וחומר מקום שעסוקין באנשים האמונים על אכיפת החוק. לעיתים נדמה היה כי התנהגותן של הנפשות הפעולות שיצכת לתרסיט הלקו מסרט נערומים רויי ה Romaninos ולא מיחידת סיור משטרתי. הנורמות הביעתיות השתרשו כל כך, עד שהנאשם לא מצא פגם בצרוף חברו אנדי זגל לנסעה בניידת משטרתית במהלך משימת סיור; אנשי היחידה התייחסו בשווון נש לעוגג של שתיית קפה בדירה פרטית במהלך משמרת; אסוף והסעה (או "הקפיצה") בניידת משטרת

למטרות פרטיות ועיצוביות יזומות של שוטרים ושוטרות שח"מ במקומות מבודדים לצורך
מנוחה ועישון, בעודם במשמרת".
[פסקה 348 להכרעת הדיון].

35. האישום השלישי; אין חולק כי המערער נגע בירכה של ד' שעלה שנסעו בניידת והשאלה אם מגע זה היה בעל אופי מיני, אם לאו. בית המשפט המחויז העדיף את גרסתה של ד' בנושא, שנמסרה כבר בהודעתה הראשונה במח"ש, ואת תיאורה את הדברים שאמר לה המערער בעת שנגע בה: "את תראי, היום אני עוד אאנוס אותה, אפרק לך את הצורה", שהם כМОבוּן בעלי אופי מיני מובהק. גרסתו של המערער, לעומת זאת, נדחתה מחמת השינויים שבאה והעובדת שבית המשפט התרשם שהאmiaה הנ"ל מאפיינת את סגנון התבטאותו של המערער ויחסו כלפי עמיותיו. יצוין כי מדובר באירוע שהתרחש שכובעים לפני השัดדים נחקרו. מסקנותיו של בית המשפט בהתייחס לאיושם זה וטעמי מקובלים עלי, בפרט נוכחות העדויות לפיהן במהלך המשמרות התקשרה ד' ל.ג.א. וזה רמזה למערער בשיחה עמו שישמור על ד', התרחשות המתישבת עם גרסתה של ד' ולא עם גרסתו של המערער. אין מקום להთערבות גם בנוגע לאיושם הרביעי; אירוע זה נמסר לראשונה מפיו של המערער בחקירה ורק לאחר מכן נשאלת ד' על אודותיו. למרות זאת, העדפותו של בית המשפט את גרסתה של ד' על פני גרסתו של המערער נראהתי לי. טענת המערער כי ד' פיתחה אותו לקים עמה יחסי מין בביתה, בשעה שאחותה וחברתה שוות בו, נראה בלתי סבירה לנוכח טענותיו כי ד' ביקשה להסתיר את דבר הרomon בינהם לכואורה (עד כדי כך שברגע שנחשף הרomon, החלטה להעליל עליו, כתענותיו). כמו כן, מקובלות עלי מסקנות בית המשפט לפיה חומרתו הפחותה של האירוע כמו-גם אופייה הנשנה של התנהגותו של המערער כלפיו, מלמדות מדוע לא סיפרה ד' על אירוע זה מיוזמתה.

36. בטרם אחזור את הדיון באישומים הנוגעים למחלונת ד', ATIICHIS בקצרא לטענותו של בא-כח המערער שהועלתה בדיון לפניינו. טוען בא-כח המערער כי בית המשפט נקט בחוסר שווין בבחנו את מהימנות העדים שלפניו. לפי הטענה, כל "פרצה" בגרסתה של ד' נסתמה או הוכשרה על ידי בית המשפט, בעוד שכל כבישה או החסירה מצד המערער נזקפה לחובתו. לטענותו, בגישה זו יש כדי לעקוף את הכליל המרכזי העומד לרשותם של נאשימים במרקם מסווג זה בניסיון לקעקע את מהימנות התלונה נגדם.

אכן, ברבות השנים התפתחה פסיקה המתווה את הדרך שבה עלי בית המשפט לבחון את מהימנותם של נפגעי ונפגעות עבירות מין. זאת, מתוך הכרה כי לעבירות אלה השלוות ייחודיות על מי שנפלו קורבן להן בשל הטראותה שהן מסיבות [ע"פ 5633 נימן נ' מדינת ישראל, פסקאות 25-26 לחוות דעתו של השופט שם (10.7.2013) (להלן); עניין נימן); לימור עצוני גלי עריות 155-162 (2009)]. נפסק למשל, כי אין לצפות ממחלון או מחלונת בעבירות מין למסור גרסה שלמה, עקבית וקורה-רנטית לגבי החוויה הטרואומטית שבערו [עניין נימן, שם; ע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(6) 205, 233 (2002) (להלן: עניין נור); כן השוו: עניין פלוני, בפסקה 84]. קיומם של אי-דיזוקים או הייעדרם של פרטיטים מסוימים מגרסת הקורבן לא יהוו בדרך כלל עילה להטלת ספק במהימנותו, בלבד שהמייקשה כולה, כפי שנמסרה מפיו, היא אמינה. בית המשפט רשאי להסתפק במקרים אלו ב"גראין האמת" המתבלט מן הגרסתה, ולעתים אף ניתן להסתפק ב"גראין הקשה" של האירועים [עניין נור, שם; ע"פ 3250/05 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 44 לחוות דעתה של השופט ארבל (21.1.2012)]. גם כבישת התלונה על ידי הקורבן לא מזקף לחובתו, כל אימת שנמצא לה הסבר המניח את הדעת. הטעם לכך נוצע בהבנה כי נפגעי תקיפה מינית, קטינים ומינימליים שנפגעו על ידי קרוב משפחה בפרט, עשויים להשתחות זמן רב עד לחשיפת הפגיעה בשל גורמים פסיכולוגיים וחברתיים, המקשים עליהם להתמודד עם האירוע ועם תוצאותיו [ראו: ע"א 2805/13 פלונית נ' מדינת ישראל משרד הרווחה, פסקה 33

(16.4.2015) והאסמכתאות שם; ע"פ 1258/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(6) 625, 638-637 (2004). לבסוף, שמדובר בעבירות בגין, ניסיון החיים מלמד כי לעיתים מזומנים התנהגו של קורבן העבירה עשוי להיראות למتابון מהצד בלתי הגיוני, תמהוה וכזו שאינה מתישבת עם השכל הישר בנסיבות העניין. ואולם, נקבע כי גם בכך אין כדי להיעד בהכרח על גרסה בלתי מהימנה [ע"פ 7833/05 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (15.5.2007); ע"פ 9458/05 רחמילוב נ' מדינת ישראל, פסקה 1 (24.7.2006)].

אומר בכנות כי טרוניותו של בא-כוח המערער לפיה כל "חוור" עדות המתлонנת בעבירות בגין בא על פתרונו, בעוד שכל פגם בעדותו של הנאשם זוכה ליחס מחמיר לכואלה, מובנת לי. זה הרושם שעשו להתקבל מעין חלק מפסיקי הדין העוסקים בעבירות בגין. ברם, ההלכות הנזכרות לא הגיעו לעולם בחול ריק. הן שואבות את הצדקה מתוך ניסיון החיים המצטבר בכל הקשור בעבירות בגין והשלכותיהן על הנפגע או הנפגעת. הן נועדו להקל על בית המשפט להתאים את בוחנת המהימנות למאפייניו הייחודיים של העד כנפגע עבירות בגין, ככל שישנם מאפיינים כאלה באותו המקרה. תכליתן לאפשר הערקה מדויקת יותר ושלמה של מהימנות העדים, שתאפשר ורידת אמיתית לחקר האמת – היא לב-לבו של ההליך הפלילי. ללא אפשרות להשתמש בהן, אין לכך כי במקרים רבים יצא אדם אשם זכאי בדין.

במובן זה – ובמובן זה בלבד – קיים שינוי ביחסו של בית המשפט להערכת מהימנותם של הנאשם והמתلونן או המתлонנת, כאשר עסוקין בעבירות בגין. ברם, השינוי בגישה בית המשפט מקורה לצורך לביר אם יכולתו של המתلون לחתור מוגבלת בשל החוויה הטריאומטית שuber והחותם שהותירה עליו, ולא על מנת ליצור חוסר איזון בין הצדדים ולהעמיד את הנאשם בעמדת נחיתות מובנית. לצד זאת, אבהיר כי מובן שאין להחיל את ההלכות הנזכרות בצוואה אוטומטית בכל מקרה ומקרה שבו נדונה תקיפה מינית והדבר תלוי בנסיבותו של המקרה. כמובן תיק שבו הוא נדרש לקבוע ממצאי מהימנות ועובדת, אמרו בית המשפט לבחון ולהעיר את מהימנותה של העדות בכלים העומדים לרשותו, לרבות ראיות חיצונית לעדות, ככל שישנן. צבר ההלכות שלעיל הוא רק אחד מן הכלים העומדים לרשות השופט והשימוש בו ראוי שייעשה בצורה מושכלת וזהירה ביותר, הכל בהתאם לנسبות המקרה שלו.

לענינו, התרשמתי כי פסק דיןו של בית המשפט המחויז מתישב עם רוח הדברים הנ"ל והשימוש שנעשה בו בחלק מן ההלכות המוזכרות מעלה נעשה בצורה קפנית וזהירה, לצד בוחנה מקיפה ומעמיקה של מכלול הראיות.

האישומים הנוגעים למתlonנות נ'

37. אשר למעשים הקשורים במתlonנות נ'; גם נ' הוותירה רושם חיובי על בית המשפט המחויז, שמצא את גרסתה מהימנה והגיונית ומוגבה בחיזוקים חיצוניים ביחס לחלק מהאישומים. לא מצאתו בטענותו של המערער משום הצדקה להתערב בקביעותיו של בית המשפט. הגם שעדותה של נ' אינה חפה מתקשיים כאלו ואחרים, נתן בית המשפט את דעתו לכך ומצא, לאחר דין מكيفיסודי, כי אין בהם כדי לערער את אמינות גרסתה. כך לדוגמה, בהתייחס לאישום החמיší, ציין בית המשפט את הקושי של נ' לנוכח עדותה במועדים שבהם בוצעו המעשים, תדרותם ובחילק מהקרים אף הפרטים של אירועים ספציפיים. מדובר באירועים שהתרחשו בשלושת החודשים הראשונים לשירותה של נ' ביחידת, בין חודשים יולי לאפריל 2007. מקובל עלי כי ניתן להבין קושי זה על רקע הזמן שחלף מאז התרחשות האירועים ועד שנ'

הגישה את תלונתה (כשנתיים), כמו-גם אופיים החזר ונשנה של מעשי המערער וכן כי לא ניתן לצפות כי תזוכר כל פרט ופרט, כאלו תועד בזמןאמת. בעודו צהרה כי על עיקרי תלונתה בדבר המעשים המינויים שביצע בה המערער בתקופה זאת, לרבות המעשים המסויימים שעלהם דיווחה בתלונתה ואשר שימושו יסוד לכתב האישום. די בנסיבות העניין בכך שהמייקה כולה נמצאה באמינה ובכך שבשילוב עם יתר הראיות יש בה כדי לבסס את אשמת המערער במוחש לו. בית המשפט נתן דעתו גם לכך שני התייחסה בעימות למעשיו של המערער הן כניסיון והן כמעשים מושלמים, לסתורוגין. בית המשפט הסיק מהתייחסים שמסירה כי למעשה מדובר במעשים מושלמים, וקיבל את הסברה – כי התכוונה למעשה מוגמר – כמהימן. סבורני כי בלבולה של נ' בהקשר זה מובן בהתחשב בסיטואציות הנדונות, שהערער מנסה בהזדמנויות רבות ליצור יוצר עמה מגע מיני וגבג כך מצילח לנשך או לגעת בה חלק או ברוב המקרים. בהתחשב באופי הנטען של המעשים, לא שוכנעתי מטענת המערער כי לא ניתן לטעות בהקשר זה בהבדל בין מעשה מיני מוגמר לבין גישוש לעשיית אותו מעשה.

38. יתר על כן, למעשים המתוארים באישום החמישי נמצא גיבוי בראיות חיצונית, אובייקטיביות בחלקן. בין היתר, הפנה בית המשפט המחויז לדוחות הפעלת סיור וננתוני מערכת "תמונה נוף", המאפשרת לאתר את מיקומן ומסלול נסיעתן של הנידות והזהות השוטרים שצוותו להן, אשר הצבעו על שבע הזדמנויות שונות לביצוע עבירות המין וזואת במסגרתן של ארבע משמרות משותפות למערער ולנ', שהן התקיימו התנאים המופיעים בכתב האישום, היינו הגעה לחניונים בחולון או בבת ים בשעות ערב מאוחרות או לפניות בוקר (לקר התווסף חמיש משמרות משותפות לשנים על פי דוחות הסיור, שלא היה לגביהן מידע במערכת הממוחשבת). המערער טוען כי על פי המערכת הממוחשבת, בחלק מן המשמרות המדוברות הוא צוות לבדו או עם נ' ושוטרת נוספת פרט להם. אלא שעדויות שונות לרבות של מפקד היחידה באוthonה העת, העלו כי במהלך המשמרות נעשו פעמים רבות שינויים פרטוניים בצדאות אשר לא תועדו בזמןאמת וכן יתכן כי היו מקרים שבהם עבדו עם השניים שוטרים נוספים שירדו מהnidiyat מבלי שהדבר תועד באופן ממוחשב או שכן ה策טרפה למערער במהלך משמרות שלא צוותה לנידית במערכת הממוחשבת. המערער עצמו הודה בעדותו כי לא ניתן לשולול אפשרות אלה ואישר כי באירוע מסוא האישום השני, ביום העצמאות, היה עם ד' בלבד במהלך המשמרות למרות ששוטרת אחרת נרשמה כמו צוותה לאוthonה הנידית. מכאן, שמסקנתו של בית המשפט כי בראיות האמורויות יש תימוכין לgresטה של נ' היא הגיונית וمبرוסת.

חיזוק משמעותי נוסף ניתן למצאו בשל השוטר מוסקוביץ, שאישר כי בעת שהיא נ' שוטרת בשירות חובה, היא ספירה לו כי המערער ניסה לנשך אותה. מוסקוביץ מסר כי הגיב בגיכון למשמעותו מאחר שהמעערער הוא אדם נשוי. נ' העידה כי ספירה למוסקוביץ על כך שהמעערער נישך אותה וגעבה ממשע טענתה לאחר שהרגישה כי "היא חיבת הספר" ומוסקוביץ היה קרוב אליה וסמכה עליו, אך תגובתו המזולגת גרמה לה להבין כי לא יאמינו לה. מעבר לחיזוק גרסתה, יש בכך כדי להסביר מדוע כבשה נ' את תלונתה זמן רב לאחר מכן. כמו כן, ניסיונה זה לחסוך את המעשים בסמור לאחר התרחשותם מחייב עד מאי את טענת המערער לעיליה שנורקמה נגדו. חיזוק נוסף בעל עצמה נמצא בדמות ראשית הודה מצד המערער, אשר במהלך העימות במח"ש אמר לנו' במענה לתאזרחה את מעשו" וכחסירבת, עשיית בכוח מההו?", ובהמשך: "שתענה לשאל האם ניסית יפעם בכוח, אחרי שהוא סירבה". פה אזכיר כי המערער הכחיש כל מעש מיני עם נ' או ניסיון לו, לרבות בהסכם.

39. בהתייחס ליתר האישומים העלה המערער בערעורו טענות שנדרנו באריכות על ידי בית המשפט המחויז ונדרחו. כך, טוען לאי דיווקים וחוסר עקבות בgresטה של נ' לגבי תיאור האירוע נושא האישום השישי, שבאים לידי ביטוי בכך

שלא צינה בעימות כי המערער תפס בלחיה ואילו בעדות לא צינה כי בנוסף למעשי אמר לה המערער "תני לי נשיקה". לשונות זו בין העימות לבין העדות ניתן הסבר המניח את הדעת בפסק הדין, וממילא מדובר לשיטתו באית דוקים שאין בהם כדי לקעקע את גרסתה של נ' מן היסוד. בהקשר זה יש להבחין בין סתיות שמקוון בטבע האנושי, לבין סתיות המועלות חשש אמיתי לאמירות שקר, כאשר רק האחרונות מכרסמות ומעמידות בספק את מהימנות העדות (ראו: עניין נור, בעמ' 222). יתרה מזאת, נחה דעתך כי יתר טענותיו של המערער בנוגע לאיושמים השונים ולмотיבציה של נ' להעליל עליו כביכול זכו לolibון ולמענה מספקים בפסק דין שלו בית המשפט ואני רואה הכרח בהידרשות להן.

40. עתה לערעור על העונש; כזכור על המערער נגזרו שmonoña שנות מאסר, שנתיים מאסר מוותנה ופיצוי למ תלוננו. לא מצאת כי המקרה שלפניו נמנה עם המקרים החרגים שביהם יש הצדקה להתערב בעונש. ראשית, בית המשפט המחויז בחר להעמיד את עונשו של המערער ברף התחתון של מתחם העונש שקבוע (בין שmonoña לעשר שנות מאסר בפועל). המערער לא יצא חוץ נגד מתחם העונש שקבוע בבית המשפט, וכן לא טוען, לחלוfin, כי יש לחזור מהמתחם לקולא בשל שיקולי שיקום, אך שמלילא דומה שאין עילה להתערבות, משהוועמד העונש בתחום המתקיים. יצוין כי המערער גם לא טוען שהעונש שהוטל עליו חורג לחומרה מרף העונשה הנהוג או המקובל בעבירות מסווג זה. שנית, מרבית השיקולים שאوتם מונה המערער בערעו כטעם להקללה בעונשו ציינו בಗזר הדין וניתן להם משקל לזכותם. אך הדבר ביחס לנטיותיו האישיות של המערער, עברו הנקי, מעוצר הבית שבו היה נתון, הפגיעה הקשה במשפטתו ותרומתו לחברה במסגרת שירותו ארוך השנים במשטרה. אף צוין כי בהיותו איש משטרה, שליחתו למאסר טומנת בחובה פגעה חמורה מהרגיל, ואולם נקבע כי הדבר אינו מצדיק הקללה משמעותית לאחר שניצל את מעמדו כאיש משטרה במהלך ביצוע העבירות. דומני כי לא ניתן לומר שהמערער ניצל בעת ביצוע העבירות את מעמדו כאיש משטרה אלא את מרותו ומעמדו כלפי המתלוננות. מכל מקום, סבורני כי לשיקולים לקולא ניתן משקל ראוי ומתאים בגזר הדין, וזאת לצד המשקל הבלתי מבוטל שנית ובצד לשיקולים לחומרה במקרה הנוכחי. משכך, יצא שלא להתערב גם במישור זה.

41. סיכומו של דבר, אם דעתך תשמע, יש לדוחות את הערעור על שני חלקיו.

שפט

השופט ס' ג'ובראן:

אני מסכימים.

שפט

השופט ד' ברק-ארן:

אני מסכימה לפסק דין המשכנע של חברי השופט י' דנציגר.

עמוד 15

אני מבקשת להוסיף, כי המציאות העולה מן העובדות שבהן הורשע המערער – של ניצול מני של שוטרות על ידי המפקד שלו הן כפופות, ועוד יותר מכך, ניצול מני של מי שהיה חילוץ בשירות חובה במסגרת המשטרה – היא טורדת מנוחה וחמורה. יודגש בהקשר זה כי מה שהוגדר על ידי המערער כ"נווה חברתי" לפיו קציני משטרת מקרים מערוכות ייחסים מניות עם שוטרות צעירות הCPFות להם, לכארה בהסתמך (כמפורט בפסקה 34 לפסק דין של חברו), הוא לא רק פסול, אלא גם אסור על פי החוק הפלילי (סעיף 346(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977). הדברים אמורים היו להיות מובנים מלאיהם לאי שוק, ולא כל שכן לאחר שכבר חלפו שנים לא מעטות שבהן נעשו פעולות להטמעתו של נורמות מחייבות אלה. למקרה הצער נראה כי ההחלטה בכך היא חילונית בלבד, וראוי כי פיקוד המשטרה יתמיד במאצחים אקטיביים לעקור תופעות מקומיות מסווג זה מן השורש.

בכל מקום, בעניינו עסקינו בעבירות חמורות בהרבה, שבוצעו בשתי מתחנות על אף שהתנדדו בכל כוחם למעשי של המערער שתקף אותן. לא זו בלבד שאין זה מן המקרים שבhem יש הצדקה להתערב בעונש, אלא שלשיתי, זהו מן המקרים שבhem יש להחמיר בענשה. באספקלה זו אני סבורה שעונשו של המערער לא היה חמור כל עיקר, ומנקודת מבטי למעשה היה מקום לגזר עליו עונש חמור יותר. מetail אני מסכימה לדחית ערעורה.

שופט

הוחלט כאמור בפסק דין של השופט יי' דנציגר.

ניתן היום, כ"ב באיר התשע"ה (11.5.2015).

שופט

שופט

שופט